

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ARES CZ a.s.

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt (iii) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do wewnątrzwspólnotowych nabyć wyrobów podlegających akcyzie, na podstawie których podatek akcyzowy jest wymagalny na terytorium państwa członkowskiego przeznaczenia wysyłki lub transportu wyrobów, dokonanych przez podatnika, którego inne nabycia nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej zgodnie z art. 3 ust. 1 tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt (iii) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku występowania łańcucha kolejnych transakcji nabycia skutkujących tylko jednym transportem wewnątrzwspólnotowym wyrobów podlegających akcyzie w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy, nabycia przez podmiot zobowiązany do zapłaty tego podatku w państwie członkowskim przeznaczenia wysyłki lub transportu wyrobów nie można zakwalifikować jako nabycie wewnątrzwspólnotowe podlegające opodatkowaniu podatkiem od wartości dodanej zgodnie z tym przepisem, jeżeli tego transportu nie można przypisać do tego nabycia.
- 3) Artykuł 2 ust. 1 lit. b) ppkt (i) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku występowania łańcucha kolejnych transakcji nabycia dotyczących tych samych wyrobów podlegających akcyzie i skutkujących tylko jednym transportem wewnątrzwspólnotowym tych wyrobów w ramach procedury zawieszenia poboru akcyzy, okoliczność, że wyroby te są transportowane w ramach tej procedury, nie stanowi okoliczności decydującej dla ustalenia, do jakiego nabycia należy przypisać transport w celu jego opodatkowania podatkiem od wartości dodanej na mocy tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 z 11.9.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelnny Sąd Administracyjny – Polska) – SzeF Krajowej Administracji Skarbowej/ Skarpa Travel sp. z o.o.

(Sprawa C-422/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja przepisów podatkowych – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego – Procedura szczególna dla biur podróży – Artykuły 65 i 308 – Marża uzyskana przez biuro podróży – Określenie marży – Wpłaty zaliczek przed świadczeniem usług turystycznych przez biuro podróży – Faktyczne koszty poniesione przez biuro podróży

(2019/C 65/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelnny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SzeF Krajowej Administracji Skarbowej

Strona przeciwna: Skarpa Travel sp. z o.o.

Sentencja

- 1) Artykuły 65 i 306–310 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy biuro podróży, podlegające procedurze szczególnej przewidzianej w tych art. 306–310, pobiera zaliczkę na poczet zapłaty za usługi turystyczne, które będzie świadczyć turyście, podatek od wartości dodanej (VAT) jest wymagalny, zgodnie z owym art. 65, w chwili otrzymania wspomnianej zaliczki, pod warunkiem że w chwili tej świadczone usługi turystyczne są precyzyjnie określone.
- 2) Artykuł 308 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2010/45, należy interpretować w ten sposób, że marża biura podróży, a w konsekwencji podstawa opodatkowania, stanowi różnicę między całkowitą kwotą, z wyłączeniem podatku od wartości dodanej (VAT), do zapłaty przez turystę a faktycznymi kosztami poniesionymi przez biuro podróży na poprzednim etapie obrotu z tytułu dostaw towarów i usług świadczonych przez innych podatników, w przypadku gdy transakcje te służą bezpośredniej korzyści turysty. Jeżeli kwota zaliczki jest równa całkowitej cenie usługi turystycznej lub istotnej części tej ceny, a biuro podróży nie poniosło jeszcze żadnych faktycznych kosztów lub tylko ograniczoną część całkowitych kosztów tej konkretnej usługi, lub jeżeli faktyczne koszty konkretnej podróży poniesione przez biuro podróży nie mogą być ustalone w chwili wpłaty zaliczki, marża zysku może być ustalona na podstawie oszacowania faktycznych kosztów całkowitych, jakie biuro to ostatecznie poniesie. W celu dokonania takiego oszacowania biuro podróży powinno uwzględnić, w stosownych przypadkach, koszty dotychczas faktycznie poniesione w momencie wpłaty zaliczki. Dla celów obliczenia marży od całkowitej ceny podróży należy odjąć szacowane faktyczne koszty całkowite, a podstawa opodatkowania VAT podlegającego zapłacie w związku z wpłatą zaliczki jest obliczana poprzez pomnożenie kwoty tej zaliczki przez procent, jaki stanowi określona w ten sposób przewidywalna marża zysku w całkowitej cenie podróży.

⁽¹⁾ Dz.U. C 357 z 23.10.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 grudnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Tübingen – Niemcy) – Südwestrundfunk / Tilo Rittinger, Patrick Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layli Sofan, Marc Schulte

(Sprawa C-492/17) ⁽¹⁾

Odesłanie prejudycjalne – Pomoc przyznawana przez państwa – Artykuł 107 ust. 1 TFUE – Artykuł 108 ust. 3 TFUE – Nadawcy publiczni – Finansowanie – Uregulowanie państwa członkowskiego zobowiązujące wszystkie osoby dorosłe posiadające mieszkanie na terytorium kraju do uiszczania składki abonamentowej na rzecz nadawców publicznych

(2019/C 65/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Tübingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Südwestrundfunk

Strona pozwana: Tilo Rittinger, Patric Wolter, Harald Zastera, Dagmar Fahner, Layla Sofan, Marc Schulte

Sentencja

- 1) Artykuł 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE], należy interpretować w ten sposób, że zmiana systemu finansowania nadawców publicznych państwa członkowskiego, która tak jak zmiana rozpatrywana w postępowaniu głównym ma na celu zastąpienie opłaty abonamentowej należnej z tytułu posiadania odbiornika audiowizualnego składką abonamentową należną z tytułu zajmowania mieszkania lub lokalu gospodarczego, nie stanowi zmiany istniejącej pomocy w rozumieniu tego przepisu, którą należy zgłosić Komisji Europejskiej zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE.